

— А така че нѣма и да ти дамъ.... Живѣй съ запла-
тата си....

— Тате! какъвъ си ти още удивително хубавецъ.....
почнува да отстъпва синътъ.

— Но, но, за Бога.

— Раскажи ми, моля, нѣщо за венгерската война.... И
за това дѣло гдѣто ти си получилъ Георгия.... Мойтъ баща
господа, е молодчина... Въ моятъ жили тече неговата кръвъ...

— А азъ и пакъ пари нѣма да ти дамъ.

Скобелевъ всегда са пуждаяше. Той никога нѣмаше
пари, а между това той ги прѣскаше съ щедростта на
римскитъ патриции. Вървишь съ него изъ Букурещъ.... У-
лично момиче му поднася цвѣте....

— Имате ли съ себе си пари?

— Да.

— Дайте ѝ полуминералъ!.....

Офицеритъ тѣй сжщо всичкитъ при него. Не отъ него-
вата дивизия, съвсѣмъ непознати по нѣкога..... Върви, върви
въ отрядътъ и са спрѣ гдѣ да е. Пари нито копѣйка. При
Скобелева.....

— Нѣма за пѣтъ.

— Колко ви трѣбватъ.

— А азъ незная.... пригърбва са този.

— Двадесетъ полуиминерала доволно.....

— И десетъ стигатъ....

— Земете.

Забравящъ кой му е длъженъ Скобелевия спитъ и
самъ забравяше дълговетъ си. Страшно е придиричвъ тамъ,
гдѣто дѣлото са касае до казйоннийтъ интересъ, въ тѣзи
случаи своитъ собствени смѣтки той държеше тогава ка-
то распусне рѣкавитъ си:

При това ужасно го експлоатирувахъ. Разумѣва са, го-
лѣмата частъ на тѣзи пособия бѣхъ безвъзвратни.... Ко-
гато паритъ са свършвахъ, дипломатически прѣговори са
почнувахъ съ бащата....

На често този рѣшително отказваше. Тогава Скобелевъ—
синътъ отъ своя страна почнуваше да са сърди.

— Ти до таквазъ стѣпень си екжпъ....

— Но, добръ, добръ. Ти нѣма да са напасешъ....

— Ти разбери....

— Отдавна съмъ разбралъ.... Всичко десетъ полуимне-
риала ми са останжли въ джобътъ.

— Ето, господа.... по нѣкога са обръщаше Михаилъ